

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Δὲν δέχομαι διατριβάς ν' ἀποβ.λέτουν γυναικας.

Δὲν δέχομαι διατριβάς ἐπὶ πληρωμῇ. Ἐκαστος τῶν πολιτῶν μπορεῖ νὰ μοῦ λέγῃ τὰ παράπορά του, καὶ αὐτὰ θὰ τὰ δημοσιεύω δωρεάν. Δὲν δέχομαι ποιήματα αἰσχρά.

Δὲν δέχομαι τέλος οὔτε τὸν ἑαυτὸν μου νὰ γράφῃ εἰς τὸ φύλλο μου. **Φινέτο λὰ μούζικα.**

Χάλα.

παληὰ, φτειάνε καινούργια.

Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φτειασθῇ ἀπὸ παλῆρὸ καινούργιο;

Αἶ, εἰς αὐτὸ τὸν κόσμον ὅλα εἶνε δυνατὰ, ἀφοῦ τῶν καὶ οἱ ποντικοὶ τοὺς γάτους, καὶ τὰ μυρμηγκία τοὺς βαθρακούς.

Τὸ ἄρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νάχης, εἶνε ἡ σοφώτερη παροίμια τῶν ἑλληνικῶν παροιμιῶν. Γιὰ νὰ φαντασθῆτε, τί θὰ πῆ κουταμάρα σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, ἀκούσετε τὸ παραμῦθι τῆς ἀλωπούς, ποῦ ἔφαγε τὸ γάδαρον τῆς κυρᾶ Γιώργενας, γιὰτὶ εἶπε, ὁ γάδαρος τὸν πετεινὸ κεφάλια.

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας διέταξε νὰ μεγαλώσῃ τὸ ἔθνικὸ τυπογραφεῖον, καὶ νὰ γίνῃ ἄλλο τόσο, ἀπὸ ὅσο εἶνε. Καὶ εἶπε ὁ θεὸς γεννηθῆτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς, καὶ εἶπε ὁ πρωθυπουργὸς, μεγάλωσε ἔθνικὸ τυπογραφεῖον, καὶ μεγάλωσε τὸ ἔθνικὸ τυπογραφεῖον.

Αὐτὸ τὸ νέον τυπογραφεῖον ἔχει καὶ παράθυρα, τὰ δὲ παράθυρα, ὡς παράθυρα καὶ αὐτὰ ἔχουν παραθυρόφυλλα. Τί συνέβη; Νὰ, τὸ νέον τυπογραφεῖον ἔφαγε τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ παλαιοῦ, μ' ἄλλα λόγια ἐβγάιναν τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ παλαιοῦ καὶ τὰ περᾶσαν ὡς νέα εἰς τὸ νέον. Αἶ καὶ τί πειράζει; Τίποτα. Μόνο κλεψία ποῦ εἶνε. Ὅλοι ξέρομε, ὅτι τρώγονται τὰ ραπανάκια καὶ χωρὶς ἀλάτι, ἀλλὰ θαρρῶ, πῶς κάνεις ἀπὸ σὰς δὲν εἴξερε ἕως τὴν ὥρα, ὅτι τρώγονται καὶ τὰ παραθυρόφυλλα σὰν μαρούλια, μὲ τεχνικὸ τῷ τρόπῳ.

Τώρα πρόκειται νὰ γίνῃ καὶ μία ἄλλη πιδὲ τεχνικὴ κλεψία, ἡ ὁποία εἶνε σχεδιασμένη ἀπὸ τῆς προάλλαις. Ἦγουν τῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ ποῦ ἐξελέγχει ταῖς παστρικοδουλειαῖς τοῦ ἔθνικου τυπογραφείου, φέρ' εἶπει, πρόκειται νὰ ζυγίσῃ καὶ τὰ στοιχεῖα. Ἐσέρετε τί ἔχουν σκοπὸ νὰ κάνουν; Ὅσα στοιχεῖα ζυγίζουν, θὰ τὰ πέρνουν καὶ θὰ τὰ ρίχνουν στὰ ἀζύγιστα, καὶ ἔτσι θὰ περνοῦν τὰ ζυγισμένα, ὡς ἀζύγιστα. Δηλαδή, θὰ τὰ ζυγίζουν δυὸ φορὰς, καὶ ἴσως μ' αὐτὸ τὸν ἀπλούστατον τρόπο τὰ βγάνουν πιδὲ πολλὰ ἀπ' ὅτι εἶνε. Αὐτὴ ἡ μέθοδος, λέγετε μέθοδος, μ' ἔφαγε στὸ καρτάρι. Τὴν ἔφαρμωσαν καὶ ἄλλη φορὰ καὶ βγήκε σωστὴ, καὶ γιὰ αὐτὸ πρόκειται νὰ τὴν ξαναφαρμώσουν καὶ τώρα.

Κε' ἓνα ἄλλο.

Ὅταν κάνεις δὲν ἔχῃ νὰ φάῃ, ἀναγκάζεται νὰ γίνῃ κλέφτης. Κλέφταις λοιπὸν, πρόκειται νὰ πολιτογραφηθοῦν καὶ οἱ τριάντα—σαράντα ἐργάταις τοῦ ἔθνικου τυπογραφείου, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν νὰ πάρουν μισθὸ ἀπὸ ἴδιον καὶ δυὸ μῆνουσ.

Πεινᾶς; Πήδα. Δὲν ἔχεις λεφτὰ; Χόρευε.

Ὅρσε, μέσ' τὸ κουβέρνο ποῦ μὰς διοικεῖ.

Βρὲ ἰκύριε

διευθυντὰ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Ἀρχαγγέλου, τί σοῦ χρεωστοῦν οἱ ὑπηρεταὶ σου, καὶ ὄχι μόνον δὲν τοὺς πληρώνεις, ἀλλὰ καὶ τοὺς δαίρνεις, ἂν σοῦ γυρέψουν τὸ μεροκάματά των; Ἐβγαλες τάχα σὺ νέαν μόδα, νὰ πληρώνῃς μὲ τὸ ξύλο; Ὁμορφος τρόπος, μὰ τὸ Θεό, καὶ δὲν θὰ ἦναι ἄσχημον καὶ οἱ μουστέριδες σου, νὰ τὸν εφαρμώσουν κάμμιαν φορὰ, στὴ καμπούρα σου. Οὐζῶ καὶ σὺ, μασκαρέα.

Ἰκὺρ Διευθυντὰ

τρέχα, σοῦ ξετρώπωσα ἄλλο κατὰχώγειο.

Στὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἐρμού, ποῦ εἶνε ἐκεῖ κοντὰ στὸ σιδηρόδρομον, συστήθηκε παλατσόνι φαυλοβίων γυναικῶν, καὶ συμβαίνουν χίλια δυὸ μασκαραλίκια.

Θὰ μοῦ πῆς, καὶ τί θέλεις νὰ κάνω; Νὰ τὸ κλείσω; Ὅχι, νὰ τῆς διώξῃς. Θὰ μοῦ πῆς ἀκόμη, καὶ τί μοῦ κάνουν αὐταῖς ἢ τίμιας γυναῖκες. Ἐμένα; Τίποτα. Ἄλλὰ ποῦ γελοιοῦνται κάμμιαν βολὰ καὶ τίμιας οἰκογένεια καὶ πᾶν καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ καὶ λαμβάνουν παράδειγμα κακῆς διαφθορᾶς.

Τέλος πάντων, θαρρῶ πῶς δὲν ἐπιτρέπεται ἔτσι στὰ φανερά νὰ φωλιάζουσαν παστρικάς μέσα στὰ ξενοδοχεῖα καὶ γεμίζουν τὸν κόσμον ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν ἀσθένειας.

Μὰ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σφαιρας, τάχα μου, θὰ μοῦ πῆς, πῶς δὲν τὸ λαμβάνεις ὑπ' ὄψιν; Τί νὰ σοῦ πῶ; ἐγὼ τὸ λαμβάνω, σὺ δὲν τὸ λαμβάνεις. Ἐπειτα αὐτὸ πλέον εὐγλε τὸ ὄνομα ὅτι εἶναι θρωμοξενοδοχεῖον, καὶ γι' αὐτὸ δὲν πατεῖ κανεῖς.

Σὲ κοντολογία, καλὸ εἶνε ἡ διαφθορὰ νὰ συμαζεύεται ὅσο τὸ δυνατόν καὶ νὰ μὴ ξαπλόνεται τὸ κακὸ. Κατάλαβες, τί σοῦ λέγω; Ἄν δὲν κατάλαβες, καλλίτερα δὲν μπορῶ νὰ στὰ πῶ, οὔτε περιδικραμμάτων.

Κὺρ Στήνη,

ποῦ μὲχωςες στὴ χάψι χάριν περιποιήσεως, ἡ μύτη σου τοῦλάχιστον δὲν σ' ὀδηγᾷ στὸ δρόμον τοῦ Σόλωνος, ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ πολιτικὸ νοσοκομεῖον, νὰ ἴδῃς ὅτι ὀκλύπτος—μποῦφος—χύνεται μέσα στὸ δρόμον καὶ δὲν μπορεῖ νὰ περᾶσῃ ψυχὴ ζῶσα

Ξέρεις προχθές τί έπαθα ; Περνούσα από καί. Μου βρώμισε. Τόβαλα στά πόδια. Πάω σ' ένα καφενείο, μού βρώμισε κ' εκεί. Φεύγω. Πάω στό γραφείο. Μου βρώμισε κ' εκεί. Βγαίνω έξω στό δρόμο. Καί εκεί μού βρώμισε. Τέλος πάντων μού βρώμισε όλος ό κόσμος, όπου βρισκόμουν καί στεκόμουν. Τί συνέβαινε; Νά, είχα πατήσει μέσα, καί βρώμισα εγώ, ένφ' ένόμιζα, ότι μού μωρίζαν οι άλλοι. Δέν ξέρω τίος είνε αυτό τό σπίτι, αλλά έμαθα ότι τό έπιτροπεύει ό μεσίτης Μποτέσσαρος.

Αυτό τό μασκαράλίκι πάλι μού ήτον από τά άγραφα. Έπειτα, άδερφέ, αυτό δέν είνε τρόπος εύγενικός, νά περπατώ μέσ τους δρόμους καί νά μαγαριζόμαστε. Κάνε ό,τι θά κάνης, γιατί έχομε άπόφασι κάμποσοι γείτονες, νά τσακώσωμε τό Μποτέσσαρο καί του τρίψωμε τά μούτρα μέσα, νά βάνη γνώσι άλλη φορά.

Τί είνε αυτά,

κύριε Ριγάδη ;
— Ά, τίποτα. Κά:ι . . μαραφέτια.
— Καί δέν μπορούμε νά τά ιδούμε σάν τί μαραφέτια είνε ;
— Ά, κάτι μικρά πράγματα, από 'κεινα πού ξέρετε . . . κάτι . . . ά . . . νά, κάτι, από τέτοια . . . Δέν είνε τίποτα . . . είνε πράγματα . . . Έτσι . . . ά, νά, δέν είνε, είνε . . . του σπιτιού . . . τάχω . . . για τό σπίτι μου . . . φιλολογήματα.

— Άνοιξε τή κασέλα !
'Ανοίγεται ή κοσέλα, καί τά φιλολογήματα αυτά του κύρ χρυσογαϊδάρου — χρυσοκωνθάρου ήθελα νά 'πώ, — όμογενούς Ριγάδου, ήσαν κάτι φιλολογήματα χιλιάδων δραχμών. 'Ηθελε δε ό έρίφης νά τά περάση από τό δημοτικό φόρο άφορολόγητα, όπως τά πέρσαε καί από τους τελωνοφύλακας. — Άλλα παστρικά τσανάκια.

Σημειώσατε δε ότι, ό μπαμπάκας του κύρ Ριγάδη εχηματίσαε στά παληά ζαμανία τελωνοφύλακας, δέν ξέρω σε ποιό μέρος του κόσμου, ίσως, εκεί πού φίνε ό ήλιος τό ψωμί κ' ό άνεμος τή πήτα. Αί, καλά, καί άφού έχομε νά κάμωμε μέ τά μαραφέτια του κύρ Ριγάδη, τί μάς φταίνε τά πατρογονικά του ; Άμ δέν ξέρετε, ότι, όλα είνε κατ'ά μάνα κατ'ά κύρι ; 'Ο μπαμπάκας του, φαίνεται, ότι, όταν ήτανε τελωνοφύλακας, θά περνούσε τής δωρεάς, προς όφελος του κουβέρνου, βέβαια, τά λαθρεμπόρια, καί λοιπόν, πώς θέλετε σείς

**ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ
ΤΗΝ ΕΠΑΘΑ**

Β.

'Η βλακεία μου.

Όσο τήν έβλεπα, τόσο τήν αγαπούσα. Αὐτός ό έρωτας είνε εις τόν άνθρωπο ένα παράξενο άγκούρι. Βλέπεις μιιά γυναίκα, σου κατεβαίνει ή ιδέα νά τήν αγαπήσης, καί τήν αγαπάς. Τήν πέρνεις, — αν κατορθώσης νά τήν πάρης, — τί συμβαίνει ύστερα από λίγο καιρό ; Έκείνη τήν γυναίκα πού τήν αγαπούσας σάν τά μάτια σου, συχένεσαι νά τήν δής. 'Ορίστε τό τέλος του έρωτα. Έγώ αν ήμουνα βασιλέας, θά ευγάξα ένα βασιλικό διάταγμα, καί θά έλεγα.

Καταργείται ό γάμος.

Θά έκαμα δηλαδή τόν γάμο έλευθερά Κέρκυρα. 'Ημπορεί νά έχω εγώ τήν ώραιότερα γυναίκα του κόσμου καί νά τήν βλέπης σύ νά θαυμάζης, νά ξερογλειφες, νά λές μέσα σου — Άχ, καί νά τήν είχα 'γώ, θά τήν έκανα Παναγία νά τήν προσκυνάω. Έγώ όμως πού τήν έχω, τή συχένομαι. Είνε σάν νά τρώς πριζόλα κάθε μέρα, ή πέρδικες. Θά τής συχαθής καί θά σου κατεβή ή ιδέα νά φάς — για ν' αναλλάξης τό φαγει — κ' από 'κεινα, πώς τά λέν.

Πολλές περιτολογίας είπαμε, καί άς έλθωμε εις τό ύποκείμενον τής Εύανθίας μου.

τό παιδί του, άσκιζήνα όμογουνή, νά μή μοιάση του πατέρα του, καί νά θέλη νά περνή τά πράγματά του άφορολόγητα ; Τέτε θά έλέγετο άνάξιος υίός του πατέρα του.

Τύφλα νάχη ή όμογενεία σου, κύρ Ριγάδη, μπροστά στη παληανθρωπιά τή δική μου.

'Αμ ένας άλλος,

όμογουνήs κ' αυτόs, τί έκαμε εις τό ζήτημα τής ιδίας ύπόθεσιs ;

Αὐτονοῦ δά είνε κωμωδίας τό άνάγνωσμά. Είνε χαμπέρια περί ιστορίας. Κλεψά χειρόπιαστη. Οῦ νά μού χαθήτε, κλέφτες του διαβόλου. Μωρέ μ' αυτά θά σάς θάψουν ; Μεθαύριο θά του τά βγάλωμε κ' αὐτονοῦ στα φώρα, γιατί τήν μέν ιστορία τή ξέρω, τόνομά του όμως τό ξεχνά αὐτή τήν ώρα, δηλαδή κάνω πώς τό ξεχνά, για νά σάς κοροιδέψω.

Μά κ. Χωρέμη,

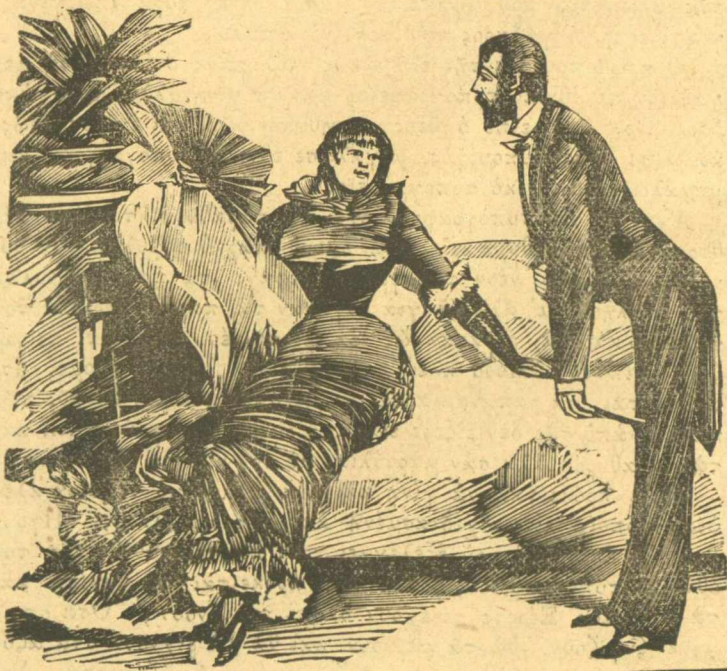
τόρα σου κατέθηκε καί σε ή ύψηλή ιδέα νά μού λιθοστρώσης τους δρόμους των Άθηνων καί μέ μαύρες μάλιστα πλάκες ;

Καί καλά, μέ ρώτησες καί μένα αν θέλω : Μά τί σου χρωστώ εγώ, άπάνω στής πλάκας νά γλυστρώ καί πέφτω κάτω ; Άρησε, άδελφέ, νά μού σπάσουν άλλοι τό κεφάλι καί δοξασθούν, όχι σύ μέ τής πλάκας σου ; Τί ήλθες καί σύ, νά μάς πάρης τή σκόνη, πού κάθε μέρα τόσοι πεινασμένοι τή τρώνε καί χορταίνουν, άνευ εξαιρέσεως καί του έαυτού σου ; Κάνε, δουλειά σου, καί άφινέ μας στα χάλια μας. 'Ημείς θέλωμε λάσπαις νά κυλιώμαστε σάν τά γουρούνια, ήμείς θέλωμε σκόνη νά χωνόμαστε μέσα σ' αὐτή καί νά φαινώμαστε σάν θεοί τής αρχαιότης μέσα στα σύνερα τυλιγμένοι, καί σύ μούρχεσαι νά μάς άφαιρέσης όλα αυτά τά άγαθά του 'Αβραάμ κ' 'Ισαάκ ; Θά σε πιάσωμε καί θά σε σπάσωμε στο ζύλο. Μά τή μπίστη σου, τήν όποία εγώ δέν λατρεύω.

Κί ύριε σύ,

μέ τά γένεια, τί είνε αυτό πού βραστάς στα χέρια σου ;
— 'Η σκούφια μου ή νυχτικιά.
— Έχεις δηλοτικό του δημάρχου εκεινοῦ, πού, από καί πούρχεσαι ;
— Για τή σκούφια μου, άδελφέ ;

Μιά μέρα, άφού ήτανε γειτόνιά μου, περνούσα από τή μπόρτα τής. 'Ητανε βράδυ βράδυ, σούροπα ή ώρα, τήν τσάκωσα στη μπόρτα. Άμ τήν είδα, μέ πιάσαν σπασμοί τριμερίτικοι. Έχασα τά βήματά μου, πήγαίνα σάν παρατραλι-

Πρώτη θεάς μου 'ς τό περιδύλι

— Για τή σκούφια σου καί για τόν έαυτό σου άκόμα. Θά σε τελωνίσωμε καί τόν ίδιο. Πλήρωσε επί του παρόν τά μωλιάτικα.

— Πόσα κάνουν ; νά ξεμπερδεύωμε.
— Δόσε ένα φράγκο, για χατήρι.
— Μά ένα φράγκο δέν αξίζει ή σκούφια νά τή πουλήσω.
— Μάς είνε αδιάφορος. Τόσο κάνει.
— Νά, πάρε. Αυτό είνε άλλου είδους γα . . .

Πάει παραπέρα πέντε βήματα, τόν πιάνει ό τελωνοφύλακας.

— Τί είνε αυτό πού βραστάς ;
— 'Η σκούφια μου.
— Για νά τή 'δώ.
— Νά, 'δέ την. Σ' άρέσει ;
— Καλά. Πλήρωσε δυό φράγκα τελώνειον.

— Μά εσείς είσθε τελώνεια κ' φρασιάιοι. Θά καταντήσω νά πλερώσω δέκα φοραίς τήν αξία τής σκούφιας σε τελώνεια καί σε μωλιάτικα. Νά τά δυό φράγκα, πού νά πάρη ό διάολος τόν πατέρα της για σκούφια κ' εκεί πού βρέθηκε. Μου κούστισε ή σκούφια αιδόνι. Έτσι μούρχεται, νά τή κουρελιάσω, νά πάη στο διάολο. Φτού, νά σε πάρη ό διάολος, διαολοσκούφια του διαόλου. Άλλά έλα πάλι πού τή λυπούμε. Φθάνει στο σιδηρόδρομο. — Τόν ρωτά ό επί του δημοτικού φόρου άρπάκτορας :

— Τί κρατάς εκεί, κύριε ;
— Τή σκούφια μου.
— Κεντημένη ;
— Όχι, άνθρωπε, άσπρη, από κείνες τής Σιφνείκας. Μήπως έχεις σκοπό νά μού τήν φορολογήσης κ' σύ ; Χέζω μέσα τότες, καί τή βάζω προσκέφαλο.

— Τίποτα. Δέν έχει πολλά τρίτσα κάτσα. Πλήρωσε δημοτικό φόρο. — Μά, κύριε, εσύ, πώς σε λένε ; ξέρω 'γώ πώς σε λένε, σάματις σ' είδα κ' άλλη φορά, αυτά τά πράγματα είνε ντροπής νά γίνωνται στη πρωτεύουσα τής 'Ελλάς. Έκει κάτω στη προκουμαία, όταν βγήκα μού γύρεφαν δηλοτικά, μωλιάτικα, τελώνεια κ' κόντεψα νά πουλήθω ό ίδιος για νά πλερώσω τά μανιφέστα αυτά, τόρα μούρχεσαι καί σύ νά μού γυρεύης παράδες ; Πόσα κάνει ; Πού νά χέσω τόν πατέρα πού μέ γέννησε. Για σκούφια, άδερφέ, κόντεψ νά πουλήσω καί τή σκούφια μου, νά φάω τήν περιουσία του πατέρα μου. Για νά σου πώ άλήθεια ; Μήπως έχουν σκοπό κ' άπάνω, νά μού κάνουν τά ίδια ;

— Όχι, εδώ ιδίως στον Πειραιά, συμβαίνουν αυτά τά πράματα.

— Ά, έτσι, νά τότενας ένας φράγκος.
'Ολας τας φλυαρίας αυτές, κύριέ μου, σάς τας λέγω, δια νά λάβετε μικρό δείγμα, περί του τί συμβαίνει μέ τους τελωνοφύλακας του Πειραιά, καί των μωλιάτικων.
Αί πλέον, αυτό δέν ύποφέρεται. Είναι κακούργημα των καουργημάτων του καουργήματος.

Σήμερα πού κρατώ τό γαρτοφύλακι, είμαι φιλοβασιλικός καί κ' άς φορώ σκούφο δημοκρατικό. Δημοκρατία ! Άλλ' όταν ήμαι αντίβασιλικός Βασιλεία Καί τά γράφω στην 'Ωρα, γιατί είνε τής ώρας πράγματα.

σμένοι, τά πόδια μου άντι νά πηγαίνουν τά μπρός, πήγαίνα τά πίσω, σάν του κάθουρα, τ'άχασα, κοκκίνισα σάν άστακός, τά μάτια μου έκανον άστρουλάκια, ή καρδιά μου κτυπούσε σάν του λαγού. Μ' όλο τό κολοσαιο άνάστημά της, μού φαίνετο σάν λουκούμι. Συριανό νά τό χάψω. Πήγαίνα νά πλώ τά μπρός καί τά πόδια μου, όπως προείπα, μέ πήγαίνα τά πίσω.

Τέλος χωρίς νά ξέρω βρέθηκα μπροστά της, πάω νά τής πώ καλησπέρα, καί τής λέγω, — Δια-λια-λιά, καί, πάκια, πάκια.

Τήν 'πέραν πάλι τά γέλοια, έβαλε τό χέρι της στο στόμα για νά κρατη-

Δευτέρα θεάς μου στο περιδύλι τά μπρούμυτα.

θή, αλλά δέν μπορούσε. Κατάλαβα πώς τά είχα μπλαστρώσει καί τράβηξα τό δρόμο μου νά φύγω, όταν άκουσα, άφού προέβρασα από τή μπόρτα της πού στέκετο, νά μού 'πή :
— Έπιθυμούσα πολύ νά σάς όμιλήσω.

Πότε γύρισα πίσω, τότε βρέθηκα μπροστά στη μπόρτα της, οῦτε 'γώ δέν κατάλαβα. Έρθασα σάν νά μού είχαν θάνει νεῦτι. Μόνο πού δέν έσκόνηταψα νά βγάλω τά μάτια μου, νά ξεμπερδεύω.

— Τί αγαπάτε, κυρία ; τής λέγω.

— Κοπιάσατε μέσα, καίτι έχω νά σάς πώ. Έσυλογίστηκα. Νά μπώ, ή νά μή μπώ ; Καί αν μπώ καί

Ἐγὼ λέγω

Ἔτσι μοῦρχεται . . . νὰ τοὺς πιάσω ὅλους νὰ τοὺς πνίξω.
Παντοῦ κλεψά, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, — παντοῦ, μὰ παντοῦ;

Ἄφου τὸ θέλετε

ἄς γίνῃ. Ἴδου με. Ἄπο μεθαύριο θὰ βγάλω τὸν Παληάνθρωπο
πο τρεῖς τῆς ἐβδομάς.

Προλαμβάνω δὲ νὰ σὰς πῶ, ὅτι σὲ κάμμια ἄλλη ἐφημερίδα
δὲν γράφω, καὶ ἂν ἀπομοιμῶνται τὰ παιδαρέλια καὶ οἱ γε-
ροξεκουτιάριδες τὸ ὕφος μου καὶ τὰ λοιπὰ, νὰ μὴ σὰς γελοῦν.
Καταλάβετε; Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ξέρουσι τὴν νὰ κάνουν,
καὶ ξεσοῦν στὸ κεφάλι μου. Εἶνε μπουφίδες τῆς Ἀκαδημίας.

Νὰ κι' ἄλλος

παλλικαρχῆς, ὁ εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐργοστασιάρχος Κουμάντα-
ρος. Κι' αὐτὸς πληρώνει τοὺς ἐργάτας του μὲ ξύλο. Μωρὲ
μύδα. Πλήρωσε, ρὲ τὰς 20 δρ. τοῦ ἐργάτου ποῦ σοῦ δού-
λεψε, χαραμοφᾶ. Οὕτω καὶ σύ. Φτοῦ σου. Ὁ πρῶν ἐργά-
της σου Ἰ. Βαλασόπουλος μοῦ τᾶπε αὐτὰ νὰ σοῦ τὰ γράψω
καὶ σοῦ τὰ γράψω.

Κύριοι Ἐπαρχιώται.

ζωντόβολα, νὰ μὲ συμπαθῆτε ποῦ δὲν σὰς ἔστειλα φύλλα τοῦ
παρελθόν φύλλου, γιατί, διότι, τὰ πιὸ ζωντόβολα ἀπὸ σὰς
ἄθηναῖοι τὰ κάνουν—ὄχι ἀπάνω των—ἀλλὰ σούφ καὶ βερρεσέ.
Τὰ πούλησα οὐλα. Δηλαδή 4,000 χιλιάδες. Αἶ, τί θέλετε
νὰ σὰς στείλω τὸν π. . . ;

πὼς δὲν ἀνήκω σὲ κανένα κόμμα, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ δη-
λωθῶ σὰν βῶδι, σὰς λέγω, ὅτι ἀνήκω στὸν Σωτήρι τὸν
Πετιμεζᾶ, ποῦ θὰ γίνῃ ὑπουργὸς μεθαύριο, ὅταν ξεστερώ-
σουν τὰ νερά τὰ θολὰ τῆς Βουλῆς, καὶ θὰ πέρνω καὶ κά-
νένα ρουσφέτι. Νέτα σκέτα.

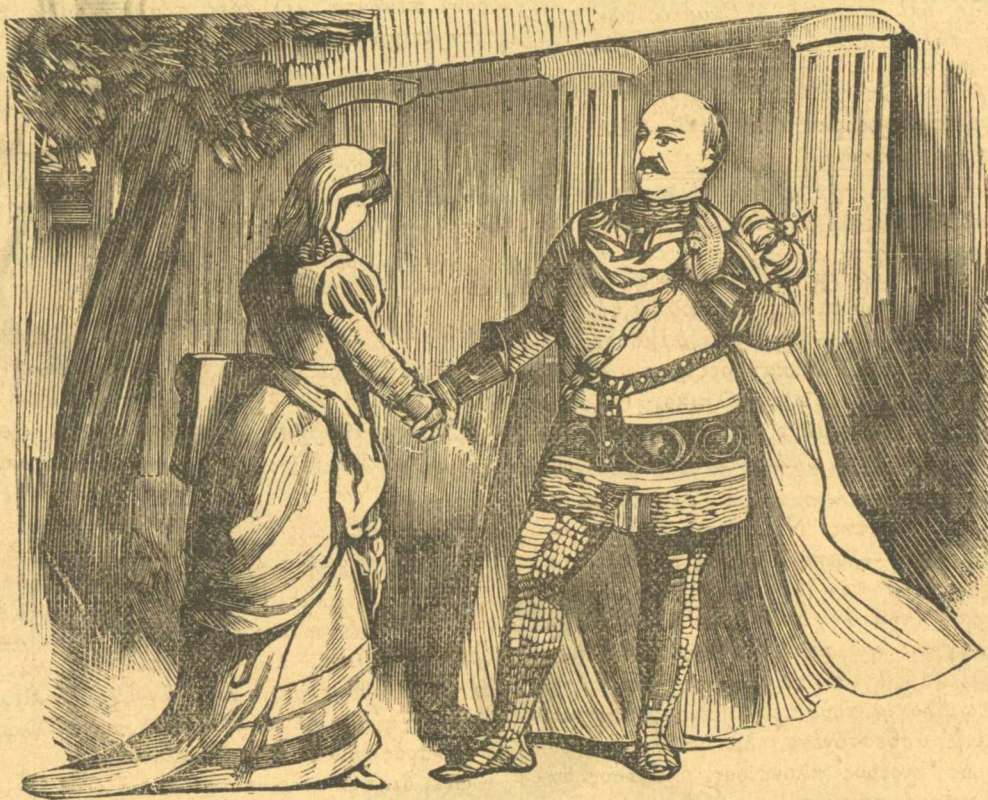
Δὲν μὲ πιτεύετε; Φτοῦ σας, λοιπὸν, ποῦ μοῦ εἶπε καὶ ἓνα
κορίτσι ποῦ τὸ ἔχω στὸ μάτι. Τὸ κερατόπιστο, θὰ τό φι-
λήσω κάμμια ὥρα, ἀλλὰ ἔλα ποῦ εἶνε καὶ συγγενικὸ καὶ δαίρ-
νει κιόλας. Εἶνε ἀγριοκάτσικο. Ἄλλη δουλειὰ δὲν γίνετα
παρὰ νὰ τὸ πάρω. Ἄμ' ὁ νόμος ποῦ δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἔχη κά-
νεις δυὸ γυναῖκες; Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κάμμια οἰκονομία;

Ἡ κυρία Κλευτρένης

ὀνομάζονται Κ λ ε ι ὦ, — ὕστερα Φλέσσας. Ἐπειτα Σαματοῦλα—καὶ παρα-
κάτου—ἓνας πρῶν ἀγροτικὸς ὑπαστυνός—καὶ παραπέρα Πετροῦλα
Ντὲ Κάστρου.

Ὁ κ. Νικόλαος Ζαχαρόπουλος

ὀμπλογεῖ δι' ἐγγράφου του, καὶ ἐνοπογράφως ὅτι, τὰ γραφέντα εἰς τὸν
Π α λ ἦ ἄ ν θ ρ ω π ο ν, ἐναντίον τοῦ ἱερέως καὶ οἰκονόμου τῆς Μητροπό-
λεως κ. Παναγῆ Σωτηροπούλου, ἢ ὅπως ἐγὼ τὸν δνόμαζα Παπασιμ-
ποῦκον, εἶνε ὅλα προϊόντα τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ ὅτι ὅπως
αὐτὸς, τὸν σέβεται τὸν τιμᾶ ὅλη ἡ κοινωμία. Σὺμφωνο. Ἐχει ἄλλο;

Σοῦ παραδίδω Βασιλεία, τὴ κορῶνα τῆς ἀντιβασιλείας, γὰρ νὰ σοῦ διδάξω ὅτι ἡ Ἑλλήνες μποροῦν νὰ αὐτοδιοικοῦνται.
Αἶ, δὲν κάνω γιὰ ἀντιβασιλείας; Πρίτε!

ἔχε κανένα μέσα καὶ μ' ἀρχίσῃ στῆς ματσουκαῖς; Μολονότι
αὐτὴ δὲν εἶχε ἀνάγκη βοηθοῦ, μοῦ τῆς κατέφερε μοναχῆ,
ἀλλὰ ὁ φόβος φυλάει τὰ ἔρημα. Ἐτρεμα σὰν τὸ ψάρι ποῦ
τὸ βγάλουν ἀπ' τὴ θάλασσα. Εἶχα χάσει τὰ νερά μου.

Μπήκα. Ἄλλὰ πὼς μπήκα, θεὸς καὶ κύριος ξέρει. Μὲ κομ-
μένα ὑπάτα. Σὰν χαμένο κορμί.

— Πᾶμε, μοῦ εἶπε, στὸ περιβολάκι μέσα, ποῦ εἶνε πλέον
ἡσυχία;

Μπήκαμε στὸ περιβολάκι. Κάθε δένδρο ποῦ ἔβλεπα, ἐνό-
μιζα πὼς ἦτον καὶ ἓνας τραμποῦκος μαγκουροφόρος. Κάθε
κλαδὶ ποῦ σάλευε, ἐνόμιζα πὼς ἦτον κανεὶς ἀράπαρος ἔτοιμος
νὰ μοῦ ριχτῆ.

Βρέ, ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, τούτη, μήπως μέφερε στὰ
βαθεῖα γιὰ νὰ μὲ στριμώξῃ; Μὴ μοῦ φτειάσῃ κανένα μασκα-
ραλίκι;

Τέλος ἔπεσα στὰ βρόγια καὶ μπήκα στὸ περιβολάκι. Ἡ
Εὐανθεία μου ἐξαπλόθηκε ἀπάνω εἰς ἓνα κάθισμα, ὅπως τὴν
βλέπετε, ἐγὼ δὲ στάθηκα ἀντικρῦ τῆς, σὰν ζωντόβολο ἐπαρ-
χιακὸ, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι—καθὼς μὲ βλέπετε ζουγρα-
φιστό—καὶ τὴν ἔβλεπα σὰν ζαγάρι.

Πρωτόπειρο πρᾶμα, τί νὰ σὰς κάνω; ὅτι εἴξεραι, ἔκανα.
Ἡ θέσι τὴν ὁποία ἔλαβε κείνη ἦτανε σὰν νὰ μοῦλεγε—Βρέ
βλάκα, τί κάθεσε; Ἄλλὰ ποῦ νοιιό.

Ἐέρεστε; ἡ γυναῖκες, ἔχουν ἓνα ἄλλο εἶδος συμπαθείας στοὺς
παραπολὺ νέους, ὅπως λέγη καὶ ὁ μακαρίτης Βολτέρρος,—
τοὺς βρίσκουν τοῦ χεριῦ των, τοὺς κάνουν ὅπως θέλουν.

Μοῦθε λυγούρα καὶ γονατίζω μπροστά τῆς, σὰν μαῖμου
καὶ τῆς λέγω—Ἐλεως!

Τῆς πῆρα καὶ τῆς φίλησα τὸ χέρι, σὰν νὰ ἦτανε δεσπότης,
—μοῦ τᾶδωκε, καὶ. . . μεθαύριο σὰς λέγω πὼς τὴν ἐπαθῆ.
(ἔχει καὶ ἄλλα).